

Als macht sex is

In de huidige context van #MeToo is het moeilijk te begrijpen dat organisaties en politieke partijen zich nog steeds niet genoodzaakt voelen om korte metten te maken met hun eigen leden die zich veelvuldig schuldig maken aan het intimideren en manipuleren van veelal vrouwen. Ik werd lid van de partij D66 omdat ik oprecht geloofde in de waarden waar de partij voor staat: gelijkheid en mensenrechten. Het is een partij waarvan ik heb gezien dat ze zeker niet uitvoeren wat ze zelf 'prediken'. Ik heb geprobeerd bij meerdere mensen in de partij gehoor te krijgen voor wat mij is overkomen maar het machtige establishment is dusdanig sterk dat slachtoffers zoals ik aan het kortste eind trekken. Meerdere vrouwen die mijn verhaal kunnen bevestigen hebben de partij verlaten of hebben zichzelf 'gemute'. Bang voor negatieve gevolgen.

Het is algemeen bekend dat een aantal Tweede Kamerleden, oud-partijleiders en machtige strategen achter deze leiders, zich veelvuldig stortten op stagiaires en vrouwen met ambitie binnen de partij. Ik heb zelf ervaring gehad met zo'n strateeg achter een partijleider: Frans van Drimmelen. Een bekende lobbyist met een eigen kantoor die groot bekend is het in Haagse en het Brusselse. Maar ook een grote vinger in de pap heeft in de partij D66. Hij bepaalt achter de schermen welke (vrouwelijke) kandidaten kans maken voor posities zoals partijvoorzitter, Tweede Kamerlid en Europees Parlements lid. De huidige nummer 3 van de kandidatenlijst, Hanneke van der Werf, partijvoorzitter Anne Marie Spierings en de voormalige nummer 5 van de Europese lijst, Emily van de Vijver, zijn allemaal naar voren geschoven en gesteund door Frans van Drimmelen. Met een van deze dames heeft meneer in kwestie zelfs een relatie gehad.

Frans van Drimmelen was voorzitter van de talentencommissie. Opeens werd deze vacature vacant. Dit is niet omdat Frans graag ruimte maakte voor anderen. Dit was omdat de partij toch op een bepaalde manier 'recht' moest doen aan de aantijgingen richting meneer in kwestie. Alles om hem te beschermen. Alles om de slachtoffers de mond te snoeren. Frans begon een vervelend mannetje te worden toen ik nul op zijn rekest gaf. Hij wilde meer op relationeel en seksueel vlak. Ik niet. Vervolgens kon ik het vergeten met mijn ambities in de partij. Frans werd venijnig. Ik hoefde hem niets meer te vragen. Ik begon mijn zeer vervelende ervaring te delen met andere vrouwen in de partij. Ik vond herkenning.

Het meest schokkende verhaal rondom Frans is dat hij de oud-directeur van het landelijk bureau van D66, dusdanig zwaar heeft geïntimideerd, dat hier een officiële melding in de partij van is gemaakt en dat de politie erbij betrokken moest worden. Frans hield haar vast in een kamer op het landelijk bureau toen deze vrouw aangaf niet meer verder te willen met hem. Frans stalkte haar. Hij kon geen afwijzing accepteren. Ze was bang en waande zich niet meer veilig. Toen Frans haar niet wilde laten gaan is er gebeld met Alexander Pechtold, waarop hij Frans en zijn compagnon vermanend heeft toegesproken. Frans gaf niet in. Er is een melding gedaan in de partij en in de politie systemen, is bekend dat er sprake is geweest van een dreigende situatie. Wie hier melding van heeft gedaan is onbekend. Maar het is ronduit absurd dat hij niet geroyeerd is.

Waar liggen de ethische grenzen van D66? Het hele toenmalige bestuur met als aanvoerder Letty Demmers wist van deze kwestie. De vrouw in kwestie heeft de partij verlaten. Niemand heeft haar begeleid of nazorg aangeboden. En alle betrokkenen kregen een spreekverbod opgelegd. Waarom mogen mensen niet vrijuit spreken over onrecht dat ze is aangedaan of waar ze getuige van zijn geweest? Wat zijn dit voor Noord-Koreaanse toestanden? De partij die zegt voor vrijheid te staan en propageert dat iedereen zichzelf moet kunnen zijn.

Ik heb nooit meer iets gehoord van deze vrouw behalve dat ik van bekenden van haar, heb gehoord dat ze zwaar aangetast is. Ze wil verder met haar leven en heeft de partij de rug toegekeerd.

Ik wil gerechtigheid voor alle vrouwen die hun verhaal niet durven te doen of kunnen doen. Tot op heden heb ik nog veel last van de gevolgen van de dreigende houding van mannen zoals Frans van Drimmelen die gedekt worden door hun invloedrijke compagnons. Nog erger is dat machtige structuren zoals politieke partijen het in stand houden. Deze mannen worden overal en nergens gepromoveerd en staan rondom machtige leiders. Frans is een belangrijk adviseur van de nieuwe partijleider Sigrid Kaag. Zij is uiteraard op de hoogte van zijn onacceptabele gedrag jegens vrouwen in de partij. Immers, mensen hebben een spreekverbod dus het kan haar niet raken. Dat uitgerkend zij, zulke mannen om zich heen verzamelt, maakt mij hopeloos.

Vandaar dat ik nu via deze weg mijn verhaal doe. Ik juich alle vrouwen toe om, met mij, hun verhaal te doen. Voor erkenning. Voor gerechtigheid. Voor de veiligheid van de volgende generatie